

BEROEPS- BELANGEN

IN NAAM DER KONINGIN.

Het Centraal Medisch Tuchtcollege te 's-Gravenhage heeft de volgende beslissing gegeven betreffende de klacht van:

X., tandarts, wonende te A.
tegen
Y., tandarts, wonende te A.

Het Centraal Medisch Tuchtcollege:

Gezien de stukken;

Gehoord den klager en den tandarts over wien geklaagd is;

Overwegende:

dat klager zich bij schrijven, ingekomen 16 Juli 1936 heeft gewend tot het Medisch Tuchtcollege te Amsterdam met een klacht tegen Y., tandarts, wonende te A., voor welker inhoud naar na te melden beslissing wordt verwezen;

dat het Medisch Tuchtcollege te Amsterdam betreffende deze klacht op 10 December 1936 de volgende beslissing heeft gegeven:

„*Het College voor medisch tuchtrecht en oplossing van geschillen in eersten aanleg*, volgens art. 1 der wet van 2 Juli 1928 (Stsbl. no. 222), gevestigd te Amsterdam;

Gezien een klacht van X., tandarts, wonende te A., tegen Y., tandarts, wonende te A., bij den Secretaris van het College ingediend op 16 Juli 1936;

Gelet op hetgeen ter terechtzitting van 30 November 1936 heeft plaats gehad en op de stukken ten aanzien waarvan de voorschriften van de artt. 37 e.v. van het Reglement Medisch Tuchtrecht zijn toegepast;

Gehoord den klager, tandarts Y. als persoon over wien geklaagd is, en M. en N., beiden wonende te D., als getuigen;

Overwegende dat de klacht inhoudt, dat tandarts Y. heeft blijk gegeven van grove onkunde c.q. grove nalatigheid in de uitoefening der tandheel-

kundige praktijk en tevens het vertrouwen in den stand der tandartsen heeft ondermijnd door een patient, die zich, nadat zijn behandeling bij tandarts Y. was afgelopen, tot klager heeft gewend, naar het oordeel van klager technisch onjuist te behandelen;

Overwegende, dat klager zijn rechtstreeksch belang hierin gelegen acht, dat hij behoort tot den stand der tandartsen en behandelend tandarts van den patient is;

Overwegende dat het College echter noch in het een noch in het ander een rechtstreeksch belang van klager bij de klacht of een der onderdeelen daarvan gelegen acht, daar het hier uitsluitend betreft de behandeling van een patient, bij welke behandeling klager op geenerlei wijze betrokken is, terwijl ook niets is gesteld, waaruit zou kunnen blijken, dat eenig belang van den stand der tandartsen in het geding is;

Overwegende: dat derhalve klager niet-ontvankelijk in zijn klacht moet worden verklaard;

Beslissende:

Verklaart klager niet-ontvankelijk in zijn klacht.

Verstaat dat noch aan klager, noch aan den persoon over wien geklaagd is, kosten, voor hen uit de behandeling van de zaak voortvloeiende, uit 's Rijks kas zullen worden vergoed.

Aldus gewezen door de heeren: Mr. B. de G a a y F o r t m a n, voorzitter, drs. G. R o y e r, J. C. W e n t, leden-geneeskundigen, A. E d e l, A. H a y e, plv. leden-tandarts, in tegenwoordigheid van Mr. W. F. S c h o k k i n g, secretaris, op 10 December 1936"

dat klager, die van deze beslissing mededeeling ontving op 12 December 1936, daartegen tijdig, immers bij beroepsschrift ingekomen 29 December 1936, bij het Centraal Medisch Tuchtcollege in hooger beroep is gekomen en als grief tegen de bestreden beslissing heeft aangevoerd, dat hij ten onrechte in zijn klacht niet-ontvankelijk is verklaard;

Overwegende:

dat de behandeling in hooger beroep geen nieuwe gezichtspunten heeft opgeleverd;

dat het Centraal Medisch Tuchtcollege zich geheel vereenigt met de beslissing van het College in eersten aanleg en met de gronden waarop deze rust;

Overwegende:

dat deze beslissing met het oog op haar belang voor bekendmaking in aanmerking komt;

Rechtdoende in hooger beroep:

Wijst het beroep van klager af.

Beslist, dat noch aan klager noch aan den persoon over wien geklaagd is, kosten voor hen uit de behandeling van deze zaak voortvloeiende, uit 's Rijks kas zullen worden vergoed;

Beveelt dat deze beslissing met inachtneming van het bepaalde in art. 63 van het K. B. van 31 October 1929 S. 474 zal worden bekend gemaakt.

Verstaat dat deze bekendmaking zal geschieden door plaatsing der beslissing in de Verslagen en Mededeelingen betreffende de Volksgezondheid, en door toezending van een afschrift der beslissing ter publicatie in na te melden tijdschriften aan de Redactie van het Tijdschrift voor Tandheekunde, het Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde, de Geneeskundige Gids, het Weekblad van het Recht, en de Nederlandsche Jurisprudentie.

Aldus gewezen in Raadkamer op 7 Juni 1937 door de Heeren Prof. Mr. P. J. M. Aalberse, Voorzitter, Dr. N. M. Josephus Jitta en Dr. A. Sikkelaas, Leden-Geneeskundigen, en I. A. Holthaus en J. Sanders Ez., Leden-Tandartsen, in tegenwoordigheid van Mr. L. Lindboom, Secretaris.

UITSpraak VAN DEN RaAD VAN BeroeP.

Inzake incollegiale handeling.

De Raad van Beroep van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde,

Gezien het beroepschrift, gedateerd 7 Maart 1937, van dr. X., tandarts te A., lid der Maatschappij, waarbij hij in beroep komt van een beslissing van den Afdeulingsraad van de Afd. M. der Maatschappij, gedateerd 11 Februari 1937, welke beslissing appellant 6 Maart d.a.v. heeft bereikt;

Gezien de beslissing van den Afdeulingsraad, waarbij op genoemden dr. X. is toegepast het tuchtmiddel van „berisping” wegens ernstige inbreuk op de collegialiteit, aan welke handelwijze deze zich reeds eerder zou hebben schuldig gemaakt, welke beslissing was genomen na onderzoek van een klacht, ingediend door het lid der Maatschappij Y., tandarts te B., behelzende dat X. tegenover een van klager's patienten zich in afbrekenden zin heeft uitgelaten over de behandeling door klager bij dien patient verricht;

Gelet op de overwegingen, waarop de uitspraak van den Afdeulingsraad was gegrond, luidende:

... dat de aangeklaagde heeft erkend, de gewraakte uitlating te hebben gedaan, doch zich te zijner verdediging heeft beroepen op de bepalingen in den Codex voor Beroepsethiek „gedragingen in gevallen, waarin de patient van tandarts verandert”, voorlaatste alinea;

dat de raad van oordeel is, dat dit beroep niet opgaat, daar deze bepaling in het onderhavige geval toepassing mist;

dat immers in casu het belang van den patient geenszins meebracht een afbrekende critiek op het door klager verrichte werk en diens kunde tegenover dien patient te leveren en de afkeurende

beoordeeling zonder eenig nadeel voor dien patient achterwege had kunnen blijven;

dat integendeel de patient, blijkens zijn aan klager gericht schrijven d.d. 15 Januari 1937 zich ten gevolge van de mededeelingen van den aangeklaagde omtrent de behandeling door klager zeer neerslachtig is gaan gevoelen;

dat de gedane uitlatingen van den aangeklaagde nadeelig zijn te achten voor den goeden naam van den klager;

Gehoord na oproeping ter zitting van den Raad van Beroep op 13 April 1937 appellant X., Y. als oorspronkelijke klager en P., lid van den Afdelingsraad van de Afdeling M. der Maatschappij;

Overwegende, dat appellant van de uitspraak van den Afdelingsraad in beroep is gekomen, omdat (naar zijn meening) o.m.

het beroep op den Codex voor Beroepsethiek wèl zou opgaan, wyl naar zijn oordeel de verrichtingen van klager verre onvoldoende waren en hij krachtens de bewoordingen van den Codex gerechtigd was om zijn oordeel te zeggen, welk oordeel tevens de waarheid zou zijn; temeer daar hij niet wist, noch wilde weten, welke collega de behandeling had verricht en hij ten slotte voor zijn geweten niets dan de zuivere waarheid omtrent de gewraakte verrichting zou hebben gezegd;

Overwegende, dat uit de mededeelingen ter zitting van den Afdelingsraad en van den Raad van Beroep, zoomede uit de op de zaak betrekking hebbende stukken, is komen vast te staan:

dat Y. in April 1935 bij een zijner patienten een partieele stalen frame-prothese met gouden haken om de praemolaren in de bovenkaak en een partieele prothese voor de onderkaak heeft vervaardigd, waarover volgens klager de patient tegen hem enige maanden na de plaatsing zijn tevredenheid had uitgesproken;

dat hij op 15 Januari 1937 van dien patient een brief ontving, waarin deze mededeelde, op grond van gevoeligheid bij het gebruik van warme of koude spijzen, zich tot een anderen tandarts te hebben gewend, die, na den toestand van het gebit onderzocht te hebben, constateerde, dat patient's mond bedorven was door de onvakkundige behandeling van den vorigen tandarts, bestaande in het ophangen van een zwaar gebit aan twee kleine voorkiezen, waarvan

ieder kon begrijpen, dat zulks tot vernieling van het natuurlijk gebit moest voeren. De wortels, aldus de brief, lagen dan ook allemaal bloot en de fout was niet te herstellen;

dat aan het slot de patient, na verklaard te hebben door deze uitspraak zeer neerslachtig te zijn geworden, vroeg, of Y. bereid was de destijds betaalde kosten der behandeling te restitueeren, daar de geconsulteerde tandarts had geadviseerd onmiddellijk de behandelingskosten terug te vragen, terwijl deze het aan hem, patient, had overgelaten of hij al dan niet een schade-eisch wilde indienen;

dat op klager's schriftelijk verzoek patient als naam van den aldus critiseerenden tandarts opgaf dien van dr. X., appellant;

dat klager hierna een klacht indiende bij den Afdelingsraad der Afd. M. tegen X.;

dat X. ter terechtzitting erkende zich in den door den patient vermelden zin te hebben uitgelaten, in zooverre, dat hij zou hebben gezegd, dat een eisch tot schadevergoeding in Duitschland zou worden toegewezen, althans, dat het voor den betreffenden tandarts gelukkig was, dat de behandeling niet in Duitschland was geschied;

dat naar klager's informatie, niettegenstaande het advies van X., patient de prothese is blijven dragen;

Overwegende, dat het bij de beoordeeling van appellant's gedraging niet den doorslag geeft of diens afkeurend oordeel over de behandeling van een ongenoemden collega als juist zou mogen worden aangenomen;

dat een dergelijk oordeel, gesteld appellant ware tot het geven daarvan geroepen, op grond van den toestand op het tijdstip van onderzoek steeds op onvolledige gegevens berust, daar het geen rekening houdt met den gebitstoestand op het tijdstip der behandeling, noch met de omstandigheden en overwegingen, die bij de behandeling tot richtsnoer hebben gediend;

dat het inzicht van den behandelenden tandarts omtrent de beste wijze van voorziening in eenig geval, een individueel element vormt van de behandeling, hetwelk als zoodanig bij voorbaat erkenning vereischt en dit derhalve een ander tot matiging moet stemmen bij de formulering van eenig ongunstig oordeel;

Overwegende, voorts, dat de tandheelkunde niet is een abstract begrip, waarvan men het aanzien kan en mag beschermen zonder tevens met

andere consequenties rekening te houden, met name mogelijke schade aan de belangen van een harer beoefenaren;

dat in casu appelland kon weten, althans zich bewust moest zijn, dat het uitspreken van een ongunstig oordeel over de vroegere behandeling van patient's gebit den goeden naam van den betreffenden, zij het ook ongenoemden, tandarts ernstig moest schaden;

dat door aldus onomwonden zijn oordeel na het onderzoek weer te geven, ook het belang van den patient in geen enkel opzicht werd geëdiend, wijl dit den bestaanden algemeenen toestand van het gebit niet verbeteren kon en het verhelpen der klachten, welke den patient hadden genoopt appelland's advies in te winnen, door bepaalde maatregelen had kunnen geschieden zonder dat met den patient zoo nadrukkelijk had behoeven te worden besproken hetgeen naar X's meening als oorzaak van den bestaanden toestand moest worden aangezien;

dat appelland dan ook eerder tegen het belang van den patient heeft gehandeld, aangezien zijn optreden in het geheel niet tegemoet kwam aan patient's rechtstreeksche klachten en alleen tot gevolg heeft gehad, dat deze zich, volgens schriftelijke mededeeling aan klager, na het consult zeer gedeprimeerd is gaan gevoelen;

Overwegende, dat deze en soortgelijke ongewenschte uitvloeisels van een zich in afkeurenden zin uitlaten over een vroegere behandeling ten grondslag liggen aan het voorschrift in den Codex voor Beroepsethiek om dit zooveel mogelijk na te laten en dat appelland, ondanks zijn oordeel over de vroegere behandeling zich door *dit* voorschrift had kunnen en behooren te laten leiden;

Overwegende, dat, gelijk boven gemotiveerd, de bepaling van den Codex, dat de tandarts in bepaalde gevallen het recht of zelfs den plicht kan hebben om een door een collega verrichte handeling onomwonden af te keuren, in dit geval geen toepassing kon vinden, omdat geenszins het belang van den patient of het bewaren van den goeden naam der tandheelkunst dit onvermijdelijk maakte;

Overwegende, dat zoowel algemeen ethische regelen als de plicht om de waardigheid van het beroep hoog te houden gebiedend voorschrijven, dat de tandarts bij de uitoefening zijner beroepswerkzaamheden ook rekening houdt met de belangen van zijn collega's en dat uit den Codex voor Beroepsethiek genoegzaam blijkt, dat het althans den leden van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde niet

is toegestaan om dit voorschrift zoo te veronachtzamen als door appelland is geschied;

dat echter de overweging van den Afdeulingsraad der Afd. M. dat appelland door den Raad reeds eerder bevonden zou zijn, zich aan handelingen in strijd met de collegialiteit te hebben schuldig gemaakt, is gebleken niet juist te zijn;

dat derhalve bij het bepalen van het tuchtmiddel, hetwelk op appelland toepassing dient te vinden, deze overweging niet mag gelden;

Recht doende:

Verklaart, appelland X. ontvankelijk in zijn beroep;

Vernietigt de uitspraak van den Afdeulingsraad van de Afdeeling M., voor wat aangaat de door den Afdeulingsraad bevonden herhaling;

Verklaart de ten laste gelegde ernstige inbreuk op de collegialiteit bewezen;

Past mitsdien op dr. X. toe het tuchtmiddel van w a a r s c h u w i n g;

Legt appelland, conform art. 52 H.R. op, te betalen aan den penningmeester van de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde een bedrag van vijfentwintig gulden als gedeeltelijke vergoeding van de kosten ter zake gemaakt, uiterlijk veertien dagen na dagteekening van deze beslissing;

Bepaalt, dat afschrift van deze uitspraak zal worden gezonden aan appelland, den Afdeulingsraad van de Afd. M., het Hoofdbestuur van de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde, den klager in eersten aanleg en de redactie van het Tijdschrift voor Tandheelkunde ter plaatsing zonder vermelding van namen en woonplaatsen.

Aldus gegeven den 30sten Juni 1937, door den Raad van Beroep, samengesteld uit J. Sanders Ezn, te Amsterdam, voorzitter, I. A. Holthaus te Zwolle en P. H. Buisman te Tiel.

HET TANDHEELKUNDIG ONDERWIJS.

Ter gelegenheid van de overdracht van het Rectoraat op 20 September j.l. door den Rector Magnificus van de Utrechtsche Universiteit P r o f. W. E. R i n g e r heeft deze onder meer het volgende gezegd:

„Wanneer wij zoo spreken over wenschen naar verbeteringen, is het hier wellicht op zijn plaats met een enkel woord over het tandheelkundig onderwijs te reppen. De aandacht welke de Faculteit en in het bijzonder de daartoe door deze ingestelde commissie reeds wijdde aan de wenschelijkheid om wijziging te brengen in de opleiding der a.s. tandartsen, werd in het najaar een korte wijl onderbroken door eene in ernstige bevoordingen gestelde klacht, welke bij den voorzitter van den Raad van Ministers werd ingediend en welke in hoofdzaak betrof de zwaarte der eischen, welke voor de toelating van de studenten tot het prothetisch behandelen van patiënten werden gesteld.

Belangstelling voor de Universiteit van buiten af — zoo schaarsch in Nederland in vergelijking met andere landen — kan mijns inziens niet anders dan tot heil en opbouw van het onderwijs leiden. Uit die belangstelling zich in kritiek, dan is in de eerste plaats na te gaan of en in hoever die kritiek gegrond moet worden geacht en aan wenschen, welke bij die kritiek naar voren worden gebracht, kan worden tegemoet gekomen. Voorwaar een moeilijke taak op onderwijsgebied in het algemeen, te moeilijker, wanneer het een vak zooals de tandheelkunde geldt, dat in jeugdige opkomst streeft naar meer en naar wat beter kan zijn.

Aan die taak hebben Curatoren, Faculteit en Lectoren in de Tandheelkunde zich in het afgeloopen jaar met grooten ernst gewijd. Hun werk mocht reeds vrucht dragend zijn. Gaarne spreek ik den misschien wel wat al te stouten wensch uit, dat de meeningen over de tandheelkundige opleiding spoedig het evenwicht mogen vinden, welke eerste voorwaarde is voor de normale ontwikkeling voor elk universitair onderwijs.”
